

święto miłości Boga

W Kościele powszechnym obchodzimy 250. rocznicę ustanowienia święta Najświętszego Serca Jezusowego. Wiąże się ono ściśle z objawieniami, jakie otrzymała św. Małgorzata Maria Alacoque w latach 1673-1689 w klasztorze Sióstr Wizytek w Paray-le-Monial we Francji. W jednym z objawień, które miało miejsce najprawdopodobniej w oktawie Bożego Ciała w 1675 roku, Pan Jezus zażądał od niej, by doprowadziła do zatwierdzenia osobnego święta ku czci Jego Najświętszego Serca.

serce w Serce

Już w pierwszym objawieniu, jakie miało miejsce dwa lata wcześniej, Jezus pozwolił św. Małgorzacie spocząć na swojej piersi i ukazał jej swoje Serce, objawiając tym samym miłość, jaką rozpalone jest ono do wszystkich ludzi. W kolejnej wizji święta ujrzała Serce Jezusa na tronie z ognia i płomieni, z raną, otoczone cierniową koroną, z krzyżem na szczycie. Pan Jezus objawił jej, że święto Jego Najświętszego Serca będzie dla świata ostatnim wysiłkiem Jego miłości i jedynym ratunkiem dla ludzi.

Kolejne objawienia zwracały uwagę na nowe elementy, które ostatecznie weszły do istoty kultu Najświętszego Serca Jezusowego. W tzw. wielkim objawieniu Pan Jezus skarżył się na niewdzięczność i obojętność wielu ludzi, zwłaszcza tych, których szczególnie umiłował i wybrał do swojej służby. Zwracając się do św. Małgorzaty, Jezus zażądał również zadośćuczynienia i wynagrodzenia oraz

wskazał praktyki nowego kultu: Komunię Świętą wynagradzającą, przyjmowaną zwłaszcza w pierwsze piątki miesiąca, oraz godzinę świętą.

kartka historii

Prośby Pana Jezusa nie od razu zostały wprowadzone w życie. Wprawdzie św. Małgorzata Maria Alacoque przystąpiła do wypełnienia wskazań Jezusa, zwierając się co do ich treści swojemu spowiednikowi i kierownikowi duchowemu o. Klaudiuszowi de la Colombière, jednak do chwili oficjalnego zatwierdzenia kultu przez wprowadzenie święta Najświętszego Serca Jezusowego musiało jeszcze upłynąć 90 lat. W tym czasie nastąpił znaczny rozwój kultu: powstały nowe teksty liturgiczne, litanie, rozwinęły się liczne bractwa Najświętszego Serca Jezusowego, wielu biskupów wprowadzało tę formę pobożności na terenie swoich diecezji. Rozpoczęto także starania, aby kult Boże-

go Serca został oficjalnie zatwierdzony dla całego Kościoła poprzez ustanowienie osobnego święta Najświętszego Serca Jezusowego.

Dlaczego jednak Stolica Apostolska tak długo nie wypowiadała się na temat samych objawień danych św. Małgorzacie Marii Alacoque? Wyjaśnia to w pewien sposób wypowiedź Piusa XII z encykliki *Haurietis aquas*, w której stwierdza, że kult Najświętszego Serca Jezusowego „nie zjawiał się w Kościele nagle, ani też nie zrodził się na skutek prywatnych objawień, lecz stanowi spontaniczny wykwit żywej wiary i gorącej pobożności, którą ludzie obdarzeni nadprzyrodzonymi darami żywili względem Zbawiciela i Jego chwalebnych ran. (...) Z tego wynika, że objawienia św. Małgorzaty Marii nie wniosły nic nowego do katolickiej nauki w tej materii. Mają one jednak swoje znaczenie polegające na tym, że Chrystus Pan, ukazując w nich swoje Serce Najświętsze, chciał w niezwykle i wyjątkowy sposób zwrócić umysły ludzkie ku kontemplacji i czci tajemnicy miłości, którą miłosierny Bóg okazał względem rodzaju ludzkiego”.

Zanim doszło do zatwierdzenia święta Najświętszego Serca Jezusowego, kult ten musiał sprostać licznym przeciwnościom, które utrudniały jego oficjalne potwierdzenie. Jedną z nich była działalność jansenistów, którzy fałszując obraz Boga, przedstawiali Go jako surowego sędziego, a podkreślając nadmiernie grzeszność człowieka, przyczyniali się w ten sposób do odciągania ludzi od przyjmowania Komunii Świętej. Pomimo trudności kult jednak coraz bardziej się rozwijał, rozprzestrzeniając się na kolejne diecezje w świecie. Stolica Apostolska udzielała także licznych odpustów tym, którzy oddawali cześć Bożemu Sercu. Przykładem może być choćby odpust zupełny dla wszystkich wiernych nawiedzających kościoły Sióstr Wizytek w piątek po oktawie Bożego Ciała udzielony przez papieża Innocentego XII w 1693 roku.

6 lutego 1765 roku, dzięki staraniom polskich biskupów, Stolica Apostolska dekretem Kongregacji Obrzędów – potwierdzonym przez papieża Klemensa XIII – zezwoliła

na obchodzenie liturgicznego święta Bożego Serca w diecezjach polskich oraz przez rzymskie Arcybractwo Najświętszego Serca Jezusowego. Dokument ten potwierdzał istniejący już kult, który miał być rozwijany i propagowany w celu odnowienia pamięci o Bożej miłości. Obecnie obchodzimy 250. rocznicę tego wydarzenia. Decyzja ta zaowocowała licznymi prośbami kolejnych Kościołów lokalnych. Na prośbę biskupów francuskich papież Pius IX 23 sierpnia 1856 roku rozszerzył obchody święta Najświętszego Serca Jezusowego na cały Kościół.

po co nowe święto?

Ustanowienie nowego święta w Kościele powszechnym miało kolosalne znaczenie dla pogłębienia życia duchowego Ludu Bożego. Wskazanie Pana Jezusa na miłość, którą Bóg darzy każdego człowieka, czego wyrazem jest Jego Najświętsze Serce, zaowocowało olbrzymim rozwojem pobożności, której centrum stanowiła Boża miłość. Pierwszym i chyba najważniejszym owocem kultu Bożego Serca był rozwój pobożności eucharystycznej, w której uwielbiano miłość Zbawiciela. Ponowne odkrycie Boga-Miłości przywraca nową nadzieję i radość z życia sakramentalnego, którego celem jest zbawienie każdego człowieka. Liczne rodziny zakonne, dzieła apostolskie i społeczne, bractwa i parafie poświęcone Najświętszemu Sercu Pana Jezusa to kolejne owoce tego kultu.

Każdy z nas potrzebuje żyć w perspektywie Bożej miłości. Bez niej tracimy siły vitalne i nadzieję, która pozwala nam wzrastać i czynić dobro wokół siebie. Jesteśmy kochani przez Boga bezinteresowną miłością. Pozwólmy się jej prowadzić, spróbujmy ją odwzajemniać nie tylko przez akty miłości czy różne formy pobożności. Kochajmy Boga w drugim człowieku, otwierajmy się na dary Ducha Świętego, wynagradzajmy za brak miłości i za grzechy, które ranią Jego Serce. Czynmy to w jedności z Bożym Sercem, by Bóg Ojciec mógł w nas odnaleźć oblicze swojego umiłowanego Syna.

ks. Leszek Poleszak SCJ
Stopnica

